

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Vid pri Ptuj. V četrtek 18. marca smo pokopali Lovrenca Mariniča, ki je dočkal lepo starost 81 let. Bil je do zadnjega zelo odločne narave in od vseh spoštovan. V svojem življenju je veliko preстал in zadnje dni je rad pripovedoval, kako božja previdnost vse obrača na dobro, kar je v svojem dolgem življenju velikokrat izkusil. Pogreb je vodil od hiše žalosti v Trnovcih pokojnikov vnuk p. Marjan Gojkošek iz Ptuja. Naj v miru počiva!

Galicija pri Celju. V tiho, veliko prerano gomilo našega gališkega pokopališča smo dne 22. marca položili daleč na okrog znanega Ivana Podvršnika, ljubljenega moža, skrbnega očeta

in gospodarja iz Hramš. V svetovni vojni se je nalezil malarije, iz katere se je potem razvila zahrbtna jetika, katera ga je pred tremi meseci priklenila na bolniško posteljo, s katere ni več vstal. Rajni Ivan je bil v življenju globoko veren mož, skrben oče svojim peterim otrokom. Previden s tolažil sv. vere se je moral v najlepši moški dobi 42 let posloviti od žene, otrok in sorodnikov. Da je bil rajni pri ljudeh priljubljen, o tem je pričal njegov veličasten pogreb. Ker je bil rajni Ivan dolgo let cerkveni pevec, zato mu je ob priliki pogreba zapel naš moški zbor v cerkvi in na pokopališču ganjive žalostinke. Počivaj v miru, dragi Ivan, preostanim naše iskreno sožalje!

Prevalje. Naša gospodarska zadruga se kaj živahno giblje. V nedeljo se je predvajal kulturni film kmetijstva v dverani g. Rozmana, ki je bil zelo dobro obiskan. Pred dnevi je odbor izdal še celo svoj list »Koroški klice« imenovan, ki bo tudi izhajal najmanj štirikrat na leto. Vendar se še najde tu pa tam kakšen kmet, ki z nezaupanjem gleda v to zadrugo in seveda tudi ne pristopi. Lahko mirno trdimo, da je ta naša zadruga, ki je res gospodarska, zgrajena na trdni podlagi, kar nam priča tudi njen odbor, sestojec iz samih trdnih kmetov in razumnih mož. Zadruga nudi vse pridelke po najnižjih dnevnih cenah. Čim več bo članov, tem nižje bodo cene. Vsakemu kmetu priporočamo, da se čimprej zgleda v zadrugi sobi v hiši g. Rozmana in da pristopi!

Vuhred. Tukaj je dne 16. marca obhajala jubilej 25letnega službovanja kot služkinja v Pahernikovi hiši gđc. Liza Pridgar. Dne 16. marca je nastopila službo. Če ji bo pa Bog dal zdravje, si še pa želi obhajati 50letnico v tej službi. Le-

vošlo steno, katero sta prebila in prišla v rov, ki je vodil 3 m pod zemljo, nakar je prenehal. Kopalna sta dalje štiri tedne in sta izkopala železni zaboj, v katerem je bila shranjena večja količina zlata in srebra. Mestna uprava je zahtevala svoj delež, čeravno ni bil zaklad tako izdaten, kakor so domnevali prvotno. Najditeljema ni ostalo veliko in sta se sprla. V prepiru je pomagalec pograbil pištolo in je ustrelil Santosa Cleveano. Cleveano je podlegel poškodb, storilca so zaprli. Še le po tej žalostri so preiskali rov še enkrat. Našli so večji zaboj, ki je bil zvrhano poln zlatnikov.

Sneg po 100 letih. V Kairi in okolici v Egiptu je padal zadnje

»He, Anza, tebe so pa farji ujeli! Nikoli bi si ne bil verjel, da boš ti, junak, ki si se tako rotil proti misijonarjem, tako letal v cerkev kakor kaka mežnarska duša.«

Jagru je udarila kri v glavo.

»To te še malo ne briga, če se mi ljubi k misijonu,« se je zadržal. »Meni ne bo nihče ukazoval, kam smem in kam ne; najmanj pa taka krota, ki se ji še mleko z brade cedi.«

Prijel je poba okoli pasu in ga zagnal čez plot, da je treščil na kup gnoja. Deklina je zavreščala in zbežala.

Ko se je o tem razvedelo, so bili vsi polni hvale za jagra; odslej si ga tudi nihče ni več upal po strani pogledati zaradi njegovega cerkvanja.

In še druga je bila posledica jagrovega cerkvanja. Fantje in dekleta iz fužinske družbe so jeli, kar jih je bilo šmarskih faranov, tudi v cerkev hoditi, ker jih je jagrov zgled zamikal, in vedno bolj jih je misijon priklenil.

Med tistimi redkimi, ki misijonu niso šli blizu, je bil Tilen, krčmar na Fužini; toda špela, njegova hči, je zahajala k pridigam in neki so celo pravili, da so jo videli, ko se je jokala v cerkvi.

Vedno več je prihajalo ljudi tudi iz sosednjih far, posebno iz Kaple, ki že niso mogli v prepolno cerkev. Tako se je zgodilo, da so morali misijonarji tretji dan pridigati že zunaj na sejmišču pred cerkvijo, kjer so jim postavili prižnico.

Vse naše gospodinje izredno hvalijo odlične vrline

'FAVORIT' cikorije!

394

tudi prebivalstvo od Sv. Barbare in Sv. Ruperta v Slovenskih goricah, saj dan za dnem tisoči to cesto prehodijo in dobro vedo, kakšna nadloga da je blatna Metava ne le za nas, temveč tudi za nje. Sicer pa nam je bila že obljubljena pomoč pri naši težnji za gradnjo ceste skozi Metavo. Tisti, ki so nam pomoč obljubili, naj to ne pozabijo, temveč nas krepko podprejo, da bodo naše želje in pa obljube dejstvo postale. Res da so še nekateri drugi kraji obširne Šent-peterske župnije slabi glede cest in cestnih zvez, a vsak, kdor bo nepristransko premočil naše cestne razmere, bo moral priznati nujnost naši zahtevi po gradnji ceste skozi Metavo, da tako dosežemo boljše zvezo zlasti z Mariborom. Zatorej se naj zaenkrat odločijo vsi drugi načrti in predlogi, in naj se vsi merodajni činiteљи pobrigajo od občine naprej, da se bo od št. Petra skozi Metavo vila čimprej nova cesta tja da Zimice. Naši sosede od Sv. Barbare pa se še naj pobrigajo za priključek skozi Zimico do banovinske ceste Sv. Lenart v Slov. goricah — Ptuj. S tem bi ti kraji ogromno pridobili, lažje spravljanje pridelkov zlasti sadja v Maribor, skrajšane cestne zveze, lažji odvoz in dovoz, prihrana na času in na denarju, potem pa še trpljenje, ki ga je imelo ne le prebivalstvo, temveč tudi živina. Kdor pa ne verjame, naj le pride enkrat v Metavo in ko se bo vračal, bo pač moral sam priznati, da to ni Metava, temveč Biatava.

Križevci pri Ljutomeru. (Križevsko pisemce.) V nedeljskem »Jutru« se je zaletel znani ljutomerski jugoslovenski dopisnik v Križevčane in nas zmerjal, da solidne, napredne, ljutomerske nacionaliste venomer žgečkamo enkrat v »Slovincu«, pa zopet v »Slov. gospodarju«, in njim grenimo lepo mirno življenje, da njim že nič več

Četrty dan popoldne pa je bila pridiga, o kateri so govorili ne le vse leto, ampak še čez deset in dvajset let.

Na prižnico je stopil mlad pater, tako bled in suh, da se je šmarčanom na prvi pogled zasmilil; dejali so si, da ne more biti zdrav. V resnici je bil huje bolan, kakor si je sam verjel. Že od rojstva je bil slaboten, na misijonih pa se je še prehladil in zbolel na pljučih, tako da ga je vedno zopet posilil krvav kašelj. V svoji gorečnosti pa se ni zmenil za bolezen in je bil prepričan, da ji bo s trdnostjo voljo kos.

Tega popoldne je govoril o strahotah večnega pogubljenja. S tako vnmemo je pridigal, da so se mnogi poslušalci na glas jokali. Toda za njegova pljuča je bilo prehudo govoriti taki množici pod milim nebom. Kašelj ga je posilil in krvava pena mu je stopila na ustna. Pridigal pa je dalje, kakor da se ni zgodilo nič. Beli robec je pritiskal na usta, robec pa je vedno bolj in bolj rdel od krvi. Očitno je bilo, da peša, in beseda mu je postajala tiša. Tedaj se je še enkrat vnel in z mogočnim glasom je zaklical verni množici:

»Bratje in sestre v Kristusu! Glejte, moje življenje se nagiblje h kraju! Vem to in gledate me, ko stojim na pragu večnosti. Pred obličjem božjega Sodnika, ki me bo kmalu, prav kmalu poklical predse, vam rečem, da je vse, vse, kar sem vam danes govoril, čista, prava resnica. Vsi se bomo v večnosti zopet videli in tam bom spoznal, ali ste me poslušali in sledili mojim besedam.«

ne diši izvrstna vinska kapljica pri Katiki in Frančeki, in po nešteti vinskih kletah slavnih lotmerških goric. Ogorčen piše, kaj boste vi, Križevčani, ki še elektrike nimate, pač pa ste srečni posestniki sto let stare šole. Vaša nazadnjaška miselnost je kriva, da je splaval po Muri zaželjeni špital in da se gospodarstvo in kultura v okraju ne moreta tako razmahniti, kakor to želijo napredni, nacionalni ljudje. Lotmerški nacionalisti, kaj pa ste delali tedaj, ko je imela JNS vso oblast in moč v svojih rokah? Ali ste prespali svoj čas omamljeni od sladkega vina in siti dobrot prišleke zemlje, da se niste oglasili, ko sta bila ministra Pucelj in Kramer, in je v Ljubljani delil milosti ljudski ban dr. Marušič. Stal bi že špital v lepem naprednem jutomeru, ubit bi bil za vedno klerikalni zmaž in nacionalna misel bi prekvasila vso Mursko polje. Vse mine: Lotmerk, nekdanj nemčurski, je postal jugoslovanski, pa ne bo več dolgo. Postal bo, kar bi moral biti že od nekdanj: slovenski!

Sv. Duh v Halozah. Iz tega kraja se pač malo kaj sliši. Pa tudi tukaj živimo ljudje, ki se moramo boriti za košček kruha. Žalostno je naše stanje in imamo občutek, da smo mi in naši kraji od vseh zapostavljeni. Nič se ne briga več za nas, ne v oziru šole, še manj pa v naših gospodarskih razmerah, odkar so našo staro občino, ki je bila nad sto let stara, razkosali. Naše ceste so v takšnem stanju, posebno pa dol v Doleni, da ne moremo nikamor, da naša živina prazno, ne da bi kaj vozila, gazi blato do vampov. Apeliramo na vse merodajne činitelje, do banske uprave, da se zavzamejo za nas, da dobimo vsaj v Doleno boljšo cesto, in da nam tajo tudi našo občino nazaj, da lažje izrazimo svoje težnje, kar sedaj ne moremo. Sedajne občinske uprave nimajo smisla za nas in gledajo vse bolj za svoje centre. — Sedaj pa še nekaj bolj veselega. Končno vendarle enkrat dobi naša lepa cerkva sv. Duha vsaj dva zvona. Težko gre, a šlo bo, upamo, da jih za binkošti dobimo, da ne bo tako žalostno, ker sedaj nimamo nič. Vojna nam jih je pobrala, a ostali je pa počil. Na vsa blaga srca trkamo, od blizu in daleč, naj ne zapirajo vrat, ko se oglasi zbiralec darov zato pri Vas! Ponižno prosimo, darujete kolikor kdo največ more, kajti mi sami ne zmoremo tega. Posebno pa se obračamo na vse

Nov kašelj ga je jel dušiti, kri je bruhnala iz njega, mladi pater se je zgrudil. Ko so ga nesli s prižnice, so ljudje stekali in od bolesti vpili, vsem je bila na obrazih tegoba bridkega spoznanja o grehu in smrti.

Ta večer je bila okoli spovednic taka stiska ko še nikoli. Vsak si je hotel oprati dušo, vse je hotelo k spovedi. Duhovniki so morali vso noč prebdati v spovednicah.

Tudi v duši grofovega jagra se je jelo tajati. Pridiga mladega patra in nje pretresljivi konec sta ga tako vznemirila, da se je tudi on res odločil za Boga. Toda pot tja ga je strašila. Saj je bila le ena edina pot, kakor je dejal pater Krištof: pot mimo spovednice.

Se noben človek ni vzbudil v grofovem jagru tolikega spoštovanja kakor pater Krištof. Patrova častitljiva postava, poduhovljeni obraz in posebno očetovska skrbnost so ga mikali; saj Anza očeta nikoli ni poznal. Ali to ga je jezilo, da je pater vedno zopet poudarjal, da je za grešnika zakrament pokore najpotrebnejši. Spoved se je zdela jagru strašna, nekaj, kar za moškega ni in ni. Svoj živ dan še ni bil pri spovedi. Pa je moralo biti le nekaj čudovitega: iti k spovedi in oprati se vsega in iznebiti bremena grešne preteklosti. Videl jih je: ljudi, ki so vreli k spovednicam, kako so se vračali veseli in pomirjeni. Da, celo fantje in dekleta iz njegove to-

Pri lenivosti črevesja,
črevesnem katarju, obolenju danke, odstrani naravna

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica zapako dolnjih organov dobro in naglo. Mnogoletne izkušnje uče, da uporaba

FRANZ - JOSEFOVE

vođe odlično regulira funkcije črevesja.

Ogl. reg. S. br. 15485/35.

tiste zunanje občane in gospode, ki imate pod zvonom sv. Duha svoje vinograde, s prošnjo: pomagajte nam, darujte nam vsak po svoji moči! Saj bodo tudi Vas pozdravljali, ko bodo zvonili »Zdravo Marijo«, ko boste v svojih vinogradih delali. Saj vidite, kako je to zdaj žalostno, ko imamo popolnoma mutasti zvonik. Vsem tistim pa, ki s svojim klevetanjem ovirajo zbiranje prispevkov, povemo, da kljub temu dobimo zvonove.

Cadram. Na cvetno nedeljo, 21. marca, je bilo po ranem cerkvenem opravilu v Katoliškem prosvetnem domu ustanovno zborovanje Kmečke zveze. V imenu pripravjalnega odbora je spregovoril pozdravne besede Franc Flor. Prof. dr. Hohnjec je v poljudnih besedah obrazložil pomen kmečkega stanu za narod, cerkev in državo, sodobna vprašanja našega kmetijstva in nalogo prave kmečke organizacije. V odbor Kmečke zveze, ki že šteje nad 200 članov, so bili izvoljeni: načelnik Potočnik Ignac, podnačelnik Oblonšek Anton, tajnik Flor Franc, blagajnik Jelen Blaž; odborniki Golčer Anton, Kolar Anton, Kovač Jožef; namestniki Začek Jožef, Habjan Jožef, Brglez Jožef; preglednika duh. svetnik Hohnjec in župan Ludvik Brglez; zaupniki Rakovnik Jožef, Breznik Leopold, Golčer Anton, Leskovar Avgust, Janež Jožef, Dečar Franc. — Načelnik Kmečke zveze in ob enem načelnik krajevne organizacije JRZ Ignac Potočnik je bil odlikovan z redom sv. Save 5. stopnje. V nedeljo, 14. marca, mu je g. sreski načelnik Matija Malešič sam izročil odlikovanje ter je pri tej priliki poudaril velike zasluge odlikovanc kot vnetega združnega delavca (že dolgo let je predsednik tukajšnje posojilnice) in vztrajnega netovalca. Našem vrlému pristašu,

varšije na Fužini so prišli in po spovedi so bili videti srečni in zadovoljni, kakor da so prerajeni.

Kljub temu je odlagal spoved od enega dne na drugega. Šesti dan je stal z nekaterimi drugimi možmi pred cerkvijo na sejmišču. Tedaj je prišel pater Krištof mimo njih in jih je prijazno pozdravil. Vsi so spoštljivo odzdravili. Tedaj je pater še enkrat prav posebno prijazno pokimal grofovemu jagru in ga nekaj trenutkov gledal s svojimi svetlimi očmi tako žalostno in presunljivo. Ta pogled je mladega moža vsega spreletel. Zdelo se mu je, da pater že vse ve in da ga pozna do dna duše.

Razburjeno je zbežal ven na polje in taval sem in tja. Hudo je vihralo v njem.

Da, spovedati se hoče!

Toda kako, kako?

Kljub vsem naukom še ni vedel, kako se je treba prav spovedati.

Teh dvomov ga je rešil pater ... svojo dopoldansko pridigo. Pater je govoril ... spovedi in je rekel tole: Če je še kdo v ... ki se doslej še ni spovedal, naj nikar dalje ne odlašaj, ker druge poti ni, da najde svoji duši mir! In če je kateri slabo poučen ali pa se sam ne zna pripraviti, naj le kar pride! Vsak spovednik mu bo rad pomagal, da bo lahko opravil dobro spoved.

(Dalje sledi.)

delavnem in uglednem Ignacijo Potočniku na še srčne čestitke!

Spodnje Laže, občina Loče. Naša vas leži v skrajnem jugu sreza Konjice ter je bila l. 1933 združena v eno občino Loče, v kateri so trenutno včlenjene vse bivše samostojne občine Loče, Ziče, Sv. Jernej, Zbelovo in Laže. — Na pobudo agilnega sadjarja iz Spodnjih Laž se je pred približno dvema leti ustanovila v Spodnjih Lažah podružnica Sadjarskega in vrtnarskega društva, ker ima vsa okolica skozi svojo krasno lego, hriboviti teren itd., najboljše pogoje za gojitev one aktivne postavke, katero še more danes naš kmetovalec brezčasne druge konkurence pričakovati, to je: sadjereja. Vse višje oblasti, tako kr. banska uprava v Ljubljani, kakor sresko načelstvo v Konjicah so šle odobrili, ki je vzel zadevo temeljito in resno v pretres, vsestransko na roko, in je društvo višjim oblastvom za pokazano mu uvidevanje nad vse hvaležno. Novoustanovljena podružnica v Spod. Lažah je prejela po posredovanju nadzornih oblastev prve pripomočke za uničevanje največjih sadnih škodljivcev, golazni, ki se nabere pod škornjo ter spomladi pride na dan. Podružnica je prejela dve samodelni škropilnici, tudi nam je poklonila kr. banska uprava v Ljubljani 100 kilogramov Arborina, žvepleno-apneno brozgo smo si sami najceneje zvarili, tako da lahko gre boj z največjim zaupanjem v uspeh naprej ter lahko gledamo, ako bomo vsi edini, z najboljšim zaupanjem bodočnosti v oko. Podružnica si je stavila v program postavitev sušilnice, kar je za celi rajon obširne občine Loče gotovo velikega pomena.

Vojnik. Na belo nedeljo dne 4. aprila bo imel v osnovni šoli v Vojniku takoj po rani sv. maši hmeljarski nadzornik g. ing. Dolinar važno predavanje o pravilnem negovanju hmelja. Vabljeni ste vsi hmeljarji, da se tega zanimivega predavanja priznanega strokovnjaka udeležite v obilnem številu!

Vojnik. Občni zbor tukajšnje krajevne Kmečke zveze se vrši v nedeljo dne 11. aprila, takoj po rani sv. maši v osnovni šoli v Vojniku. Občnega zbora se udeleži tudi načelnik glavnega odbora Kmečke zveze v Ljubljani g. Brodar. Člani, udeležite se tega občnega zbora in pokažite pri tej priliki svojo kmečko zavest!

dni sneg. Mnogi domačini so tokrat prvič videli sneg. Zadnjič je snežilo v Aleksandriji in v Ashefu v Egiptu l. 1835.

Odklejš so robci četverokotni?

Mnogi ne vedo, da so morali na Francoskem izdati poseben zakon, da so dobili žepni robci četverokotno obliko. Do 18. stoletja so imeli ti robci vse mogoče oblike, okrogle, jajčaste, trikotne itd. Nekega dne je kraljica Marija Antoaneta izjavila, da je od vseh teh oblik imela najboljšo izkušnje s četverokotnimi. Kmalu potem je dal kralj Ludvik XVI. objaviti dekret, ki je velel: »Žepni robci, ki jih izdelujejo v kraljevini, morajo biti takšni, da bosta njihovi dolžine in širine enaki.« To je bilo 2. januarja 1785.